

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק י"ד

קונטרס 914

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

סֵפֶר כַּח הַזֹּהָר

הַקְדָּמָה

יְשִׁישׁוּ ה'טְהוֹרִים וְיִגְיְלוּ ה'יִשְׂרָאֵל בְּהַגְלוֹת הָאוֹר הַנִּפְלָא דְהַאי תַנְא
 קְדִישָׁא הַמְרַעִישׁ עוֹלָמוֹת וּמְרַגֵּישׁ מַמְלָכוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת מִנִּיה יַחֲלוּ וְיִזְעוּ
 וּכְמוֹ שְׂפִיט הַצְּדִיק הַמְקוּבָּל רַבִּי שְׂמַעוֹן לְבִיא זְכוּקִלְהָ"ה "בַּר יוֹחָאִי, נַעֲשֶׂה
 אָדָם נְאֻמַּר בְּעִבְרֵי" הוּא הַתַּנְא הָאֱלוֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי זי"ע, וְרַעֲיָא
 מְהִימְנָא – מִשָּׁה רַבִּינוּ ע"ה וְאֱלֵיהּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב הַבְּטִיחוּ וּפְסָקוּ: "בְּהַאי
 חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהָר... וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעָם"
 מְאִילְנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֹּהָר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי".
 וְיִתְקִים בְּהוֹן ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אַל נִכְר (דְּבָרִים לַב, יב) פִּירוּשׁ: וּמִפְּנֵי
 שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סֵפֶר הַזֹּהָר, עַל דָּו וּבּו יִצְאוּ מִן
 הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ הַפְּסוּק שֶׁהִשֵּׁם יוֹצִיאֵנוּ מִן הַגְּלוּת בְּלִי קִטְרוּג.
 (רַעֲיָא מְהִימְנָא פְּרַשְׁת נִשָּׂא דָף קכד: (הַפְּרוּשׁ מֵהַרְמ"ק), וְאִין מַה לְהוֹסִיף עַל דְּבָרֵי קְדִישֵׁי
 עֲלִיוֹנִים.

וְכָל גְּדוּלֵי וְצְדִיקֵי הַדּוֹרוֹת מִילְתָּם אָמוּרָה דְּסֵפֶר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא
 הַפּוֹתַח וְהוּא הַסּוֹגֵר, וְלִמּוּד הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא הַמְּבִיא אֶת הָאָדָם לְזִכּוֹת

ואו בספר תורת שמחה (דף נ"ז): מקודם היה די בתורת הנגלה אבל עתה בעקבתא דמשיחא צריך להיות גם תורת הנסתה, כמו שאנו רואים נר דולק וקודם שנכבה היא מתחזקת ביותר ושלהבת עולה יותר. כמו כן מקודם לא היה יצר הרע מתגבר כל כך, והיה די תורת הנגלה לתבלין נגדו, אבל עתה קודם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר וצריכים להתחזק גם בנסתה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב פי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ורחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מוחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקונו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

לְהָאִיר נְשִׁמְתוֹ בְּאֹר יְקָרוֹת², וּמִי הִגְבֵּר יֹאמֵר זְכִיתִי נִפְשִׁי מִבְּלַעֲדֵי הַלִּימוּד
הַטְּהוֹר הַזֶּה, וְקוֹל קְרִיאַת רַבֵּינוּ הַרְמָח"ל זִי"ע מְהֻדָּד בְּנוּ – קוֹמוּ וְחֻשְׁנוּ
לְהַצִּלְתָּ עִם יִשְׂרָאֵל – דְּרַק בְּלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ בְּרִצִּיפוֹת יִמְנְעוּ צְרוֹת
וְאַסּוֹנוֹת רַח"ל³, וְיִתְרַבֶּה הַרְחֻמִּים וְהַשְּׁפַע וְנִגְאֵל בְּמַהְרָה. וְעוֹד גְּדוּלֵי וְקִדְיָשִׁי

ובן הגר"א ז"ל באבן שלמה פ"ח (סי' כ"ד): מי שהיה יכול להשיג סודות התורה ולא השתדל להשיגן נידון בדינין קשין ר"ל.

בן איש חי בראש ספרו דעת ותבונה: ישמע השומע ויבין המשכיל את אשר חכמים הגידו ואשר הזהירו והודיעו לכל איש ישראל לגשת אל הקודש בעסק סודות התורה ונסתריה עץ חיים היא למחזיקים בה.

מתוך הסכמה לספר איפה שלימה: אשריהם המשתדלים בחכמת הקבלה, לא כאותם הטפשים הפוטרים את עצמם מלימוד הקבלה מפני שלא מלאו כרסם בש"ס ופוסקים, אשאלה להם, למה לא יזכרו טענתם זו בשעה שפונים לדבר דברים בטלים הגוררים אחריהם לישראל בישא ולשון הרע שמחוייב לפרוש מהם גם מי שמלא כרסו בש"ס ופוסקים, אין זה כי אם שמונחים את החכמה עצמה, שעל זה אמר אחד מן הגדולים: מי שמבטל בגלוי את הנסתר, חזקה שמבטל בסתר את הנגלה. לכן, אחים יקרים, חזקו ואמצו, הדבקו בקשורא דמלכא עלאה, התאחדו לעילא ולתתא בלמוד הקבלה, ואף אם אינו מוצא מי שילמדנו, יקרא בעצמו אף על פי שהוא שוגג בה, כי מכל מלה ומלה נעשין אילנין רברבין וכו'.

ר' אברהם אזולאי: והנה בלי ידיעת חכמת הקבלה הוא כבהמה וכו', מאחר שעושה המצוות בלי טעם במצוות רק כמצוות אנשים מלומדה ודמיין לבהמות האוכלים חציר, שאין בו טעם אכילת אדם, ואפילו הוא בעל עסקים גדול במשא ומתן וכדומה וטרוד הרבה לא יפטר עצמו מעסק חכמה זאת וכו', ותשתדל לקמוץ זמן מהיום משאר דברים ולימודים למען ישאר לך זמן לעסוק בחכמה זו, כי הוא יסודי התורה ואי אתה פטור מפנימיות התורה, כי בלעדיה האדם שור אוכל עשב וכו'.

וגו בתקוני זהר – תקון ל': בההוא זמנא וכו', רוח הולך ולא ישוב לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא, ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדי לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדל בחכמה דקבלה. וי לון דגרמין עניותא וחרבא וביזא והרג ואבדן בעלמא. תרגום: בעת ההיא וכו', רוח הולך ולא ישוב לעולם, וזהו רוחו של משיח אוי להם לאלו שגורמים שיסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה. אוי להם שהם גורמים עניות וחרב וביזא והרג והשמדות בעולם.

בהסכמת הרב מנחם מענכין על איפה שלימה: ומה ישיבו בני נשא על המאמר המבהיל בתיקוני זהר תקון ל': "וי לון דגרמין דיזיל ליה רוחו של משיח מן העולם ולא ישוב לעולם שהם עושים את התורה יבשה ולא רוצים להשתדל בחכמת הקבלה וכו'", כמה נפישא חיליה של המאמרים הללו שנוקבים ויורדים לפני לפני חרדי לבו של אדם המאמין האמיתי, תסמרנה שערותיו ובשרו נעשה חידודין, בהעלותו על ליבו כי עניות דישראל והגזרות והמלחמות המשסות וההריגות הוא בעצמו

וְשׁוֹלֵט עָלָיו, אִם כֵּן הַצְדִּיק נֹדֵעַ
וּמְכַר אֶלָּיו, לְשִׂמְחָה וְלִהְיוֹת לְאוֹתוֹ
הַמְלִיךְ הַתַּחְתּוֹן, בְּאוֹתוֹ הַגִּזְוֹן
מִמֶּשׁ.

וְעַד כֵּן נִקְרָא בַע"ז, בּוֹ הוּא תִקְיָה
לְטַל אֶת כָּל עֲנוּגֵי הַגּוֹף וְכָל יָפִי
הַגּוֹף, וְנִכְנָס לְשֵׁם. וּמֵהוּ מְכַנֵּס
לְשֵׁם? כָּל זֶרְעוֹ שֶׁל דָּוִד, וְכָל
תִּקְוֵי הַמְלָכִים וּמִצְוֹת הַתּוֹרָה,
וְעַל כֵּן בּוֹ הוּא תִקְיָה וְלֹא חָלַשׁ.
חַי לְעוֹלָמִים, לִהְיוֹת בַּע"ז לְטַל
כָּל הַתְּשׁוּקוֹת וְכָל הָעֲנוּגִים וְכָל
יָפִי הַגּוֹף, וְנוֹתֵן לָהּ.

וְכַעַת הַתְּחִילָה רוּחַ לְהַתְקַרֵּב
(לְהַבְנוֹת) בְּעוֹלָם מְעֻט מְעֻט, עַד
שֶׁהַתְּחִבָּרָה עִם בַּע"ז. וְכֵן הַקְּיוּם
שֶׁל הַמְּגַלָּה הַזֹּאת - נִעְמֵי וּבַע"ז וְרוּחַ
הַסֵּם.

כְּתוּב (בְּרַאשִׁית ה) וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת
הָאֱלֹהִים וַאֲיַנְנוּ כִּי לָקַח אֹתוֹ
אֱלֹהִים, מִתּוֹךְ הָעוֹלָם הַזֶּה שֶׁל
בְּנֵי אָדָם. וְנִמְשָׁךְ חֲנוּךְ מְעֻט מְעֻט,
עַד שֶׁנִּשְׁעָשָׂה מֵה שֶׁנִּשְׁעָשָׂה, וְשָׁהָה
בְּמִקְוֵמוֹ פְּרָאוּי. מִטְטֵרוֹן הַגְּדוֹל
וְחִזְקוֹ, הַמְּמַנֶּה שֶׁל הַפְּנִים, (מִטְטֵרִים
גְּדוֹלִים, מִמֶּנּוּ נִכְבָּעִים) שֶׁמִּמֶּנּוּ
מִזְדַּעְזְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים,
וְשֶׁלִּיטִים וְשֶׁמְשִׁים עֲלִיוֹנִים
שֶׁקְרוּבִים לוֹ, לְשֹׁלֵט וְלְהוֹצִיא
מִמֶּנּוּ כַח וְעֲטֻרוֹת קְדוּשׁוֹת.

אִם כֵּן כֵּן גַּם כִּמוֹ זֶה מִשָּׁךְ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא אֶת רוּחַ אַחֲרָיו, וְנִטְלָה
מִשָּׁרָר הַעַמִּים, וְקָרַב אֹתָהּ אֶלָּיו,
לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ צְבָאוֹת וּמַחְנֹת
קְדוּשִׁים.

אֶת חֲנוּךְ עֲשָׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּזִמְנוֹ שֶׁנִּטְלוּ מִמֶּקוֹמוֹ, תִּפְקִידוֹ
בְּדַבְּקוֹת פְּרָאוּי, בְּעֲטוּר שֶׁל הָרוּחַ
הָעֲלִיּוֹנָה. וְקָרַב לוֹ נַעַר. וּבִשְׁבִילֹ
כָּל נַעֲרָה כְּתוּב נַעַר. וְעוֹמֵד (לְרוּחַ)
אֶצְלוֹ עֲלִיוֹן וְתַחְתּוֹן. אֶל הָעֲלִיוֹן,
בְּאוֹתָהּ (מֵאוֹתָהּ) הָרוּחַ הָעֲלִיּוֹנָה.
הַתַּחְתּוֹן כְּלוּל בְּאוֹתָהּ (מֵאוֹתָהּ)

עֲלָמָה דְאֵתִי, וְשָׁלִיט עָלֶיהָ. אִם הִיא צְדִיקָה,
מוֹדֵעַ וְאִשְׁתַּמּוּדֵעַ לְגַבְיָהּ, לְמִיחָדִי, וְלִמְהוּי
לְהֵיוֹא מְלֶךְ תַּתְּאָה, בְּהֵיוֹא גְּוֹנָא מִמֶּשׁ.

וְעַד דָּא אֲתִקְרִי בּוּע"ז, בֵּיהּ תִקְיָה לְנִטְלָא כָּל
עֲנוּגֵי גּוּפָא, וְכָל שְׁפָר גּוּפָא, וְעֵייל תִּמְן.
וּמֵהוּ אֲעִיל תִּמְן. כָּל זֶרְעָא דְדָוִד, וְכָל תִּיקְוֵי
מְלָכִין, וּפְקוּדֵי אוֹרֵייתָא, וְעַל דָּא בֵּיהּ תִקְיָה,
וְלֹא חָלַיִשׁ. חַי לְעוֹלָמִין, לְמִיְהוּי בּוּע"ז לְנִטְלָא
כָּל תִּיאוּבְתִין, וְכָל עֲנוּגִין, וְכָל שְׁפָר גּוּפָא,
וְיֵהִיב לָהּ.

וְהַשְׁתָּא שְׁרִיאַת רוּחַ לְאַתְקַרְבָּא (לְאַתְבְּנָאח) בְּעֲלָמָה
זְעִיר זְעִיר, עַד דְאַתְחַבְּרַת בֵּיהּ בְּבוּע"ז.
וְכֵן קִיּוּמָא דְמַגִּילָה זוּ, נַעְמֵי וּבוּע"ז וְרוּחַ אֲיַנּוּן.
כְּתוּב, (שֵׁם הַכֹּב) וַיִּתְּהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וַאֲיַנְנוּ
כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים, מִגּוֹ עֲלָמָה דָּא
דְבַנֵּי נִשְׂאָה. וְאַתְמַשָּׁךְ חֲנוּךְ זְעִיר זְעִיר, עַד
דְאַתְעַבְדַּת מַה דְאַתְעַבְדַּת, וְשָׁרִי בְדוּכְתִיָּה פְדָקָא
יְאוֹת. מִטְטֵרוֹן רְבִרְבָּא וְתִקְיָפָא, מִמֶּנָּא
דְאַנְפִין, (כ"ט טוֹרוֹן רְבִרְבִין מִינַה אֲתַכְפִּיין) דְמִינֵיהּ
אֲזַדְעָזְעִין עֵילָאִין וְתַתְּאִין, וְשֶׁלִּיטִין וְשֶׁמְשִׁין
עֵילָאִין דְקָרִיבִין לֵיהּ, לְשֶׁלְטָאָה, וְלֹאֲפָקָא
מִינֵיהּ חֵילָא וְעֲטֻרִין קְדִישִׁין.

אִם הִיא נְמִי כְּגוֹוֹנָא דָּא, מְשִׁיךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא רוּחַ אַבְתְּרִיָּה, וְנִטְלָה לָהּ מִשָּׁרָר עַמִּין,
וְקָרַב לָהּ לְגַבְיָהּ, לְאַפְקָא מִינָהּ חֵילִין וּמִשְׁרִיין
קְדִישִׁין.

חֲנוּךְ עֲבִיד לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּזִימְנָא
דְנִטְלִיל לֵיהּ מֵאַתְרִיָּה, תִּפְקִידוֹ בְּדַבְּקוֹ
פְדָקָא חֲזִי, בְּעֲטוּרָא דְרוּחַ עֵילָאָה. וְקָרַב לֵיהּ
נַעַר. וּבְגִינֵיהּ, כָּל נַעֲרָה כְּתוּב נַעַר. וְקִיּוּמָא (כ"א
לְרוּחַ) לְגַבְיָהּ עֵילָאָה וְתַתְּאָה. לְגַבְיָהּ עֵילָאָה
בְּהֵיָא (כ"א מֵהֵיָא) רוּחַ עֵילָאָה. תַּתְּאָה בְּהֵיָא

(נ"א מהתיא) כָּלִילוֹ, דְּאִתְּכַלֵּל מִסְטָרָא כְּלָה כְּלוּלָה
דְּאִתְנַטֵּל מִתַּתָּא.

וְעַל דָּא, שׁוּלְטָנוּ דִּילִיָּה בְּתַרְיִן סְטָרִין, אֶחֱידָא
לְתַתָּא וְאֶחֱידָא לְעִילָא. כְּתִיב, (משלי כב ו)
חֲנוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ גַם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר
מִמֶּנָּה. חֲנוּךְ לְנַעַר, דָּא הוּא מִטְטְרוּ"ן, דְּמִשְׁיָךְ
לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִתַּתָּא, וְאִנְהִיג בֵּיהַ עַל
פִּי (לגבי תתא) דְּרַכּוֹ, לְפִי אִנְהִיג דְּלְתַתָּא. אִי
נְמִי עַל פִּי דְרַכּוֹ, בְּדֶרֶךְ שְׂאֲדָם רוּצָה לִילְךְ
מוֹלִיכִין אוֹתוֹ. גַם פִּי יִזְקִין, דְּכְתִיב (תהלים לו כה)
נַעַר הִיִּיתִי גַם זְקֵנְתִי. וְתִנְיִן, הָאִי קָרָא שׁוּר
הָעוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל דָּא, גַם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר,
לֹא יַעֲדִי מֵהָהוּא אוֹרְחָא, בְּגִין לְאִתְמַשְׁכָּא
לְתַתָּא.

וְאִנְא שְׂמַעְנָא מְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׂמַעוֹן, דְּקָא
מְפָרֵשׁ לָהּ בְּגוֹנָא דָּא. וּמֵהֲכָא אֲשַׁתְּמַע
פוֹלָא. בְּכוֹ רַבִּי נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יוּדָאִי, וְאָמְרוּ,
מֵאֵן דְּחָמִי זְנַבִּיה דְּאֶרְיָה וְדַחִיל, כָּל שְׂפָן מֵאֵן
דְּחָמִי אֶרְיָה מִמֶּשׁ.

קָמוּ וּנְשַׁקוּהוּ, אָמַר לְהֵם, שְׂמִי יִיסָא זְעִירָא.
אָמְרוּ, וְדָאִי דָּא רַבִּי יִיסָא זְעִירָא,
דְּמִתְחַבְּקָא (דִּמְתַּחַבְּקָא) תְּדִיר מַעֲפָרָא דְּבוֹסְמִין
דְּרַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי.

פְּתַח רַבִּי נְהוֹרָאִי וְדַרְשׁ, (שה"ש ט ז) וְחַכְפָּה כְּיִין
הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים. וְחַכְפָּה,
אֵלוּ תְּלַמִּידֵי חַכְמִים, שְׂהֵם כְּיִין הַטּוֹב. מַה יִּין
הַטּוֹב, עוֹמֵד בְּכַאן וְרִיחוֹ הוֹלֵךְ לְמַרְחוֹק. אַף
תְּלַמִּידֵי חַכְמִים, הֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, וְתוֹרְתָם
הוֹלֵכֶת לְמַרְחוֹק בְּכָל מָקוֹם.

וְאַף כְּשֵׁהם בְּקַבְרֵי, שְׂפָתוֹתֵיהֶם רוּחְשׁוֹת
תוֹרְתָן. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם) דוֹכֵב
שְׂפָתֵי יִשְׁנִים. כָּל שְׂפָן בְּמָקוֹם שְׂעוּמָדִים
עֲמוּדֵי עוֹלָם, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. דְּהָא אֶפִּילוּ
מְלָאכֵי הַשָּׂרַת, אֵין לְהֵם כַּח לְעֲמוּד לְפָנֵיהֶם.

הַתְּכַלְלוּת, שְׂנַכְלָל מִצַּד הַכְּלָה
הַכְּלוּלָה שְׂנַטֵּל מִלְמַטָּה.

וְעַל כֵּן שְׂלְטוֹנוּ בְּשְׁנֵי צַדִּידִים,
אֶחָדוּ לְמַטָּה וְאֶחָדוּ לְמַעְלָה. כְּתוּב
(משלי כב) חֲנוּךְ לְנַעַר עַל פִּי דְרַכּוֹ
גַם פִּי יִזְקִין לֹא יִסּוּר מִמֶּנָּה. חֲנוּךְ
לְנַעַר, זֶה הוּא מִטְטְרוּ"ן, שְׂמִשְׁיָךְ
אוֹתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִלְמַטָּה,
וְהִנְהִיג אוֹתוֹ עַל פִּי (אל התחתונים)
דְּרַכּוֹ, לְפִי דְרַכּוֹ שְׂלְמַטָּה. אוֹ גַם
עַל פִּי דְרַכּוֹ, בְּדֶרֶךְ שְׂאֲדָם רוּצָה
לִילְךְ - מוֹלִיכִים אוֹתוֹ. גַם פִּי
יִזְקִין, שְׂכְּתוּב (תהלים לו) נַעַר הִיִּיתִי
גַם זְקֵנְתִי. וְשְׁנֵינוּ, הַפְּסוּק הַזֶּה
שׁוּר הָעוֹלָם אָמְרוּ. וְעַל זֶה, גַם פִּי
יִזְקִין לֹא יִסּוּר, וְלֹא יִסּוּר מֵאוֹתוֹ
הַדְּרָךְ, כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ לְמַטָּה.

וְאִנְי שְׂמַעְתִּי מְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי
שְׂמַעוֹן, שְׂמִפְרָשׁ אוֹתָהּ בְּצוּרָה
הַזֹּה, וּמְכַאן הַכֹּל נִשְׁמַע. בְּכוֹ רַבִּי
נְהוֹרָאִי וְרַבִּי יוּדָאִי וְאָמְרוּ, מִי
שְׂרוּאָה אֶת זְנַבּוֹ שֶׁל הָאֶרְיָה
וּפְתוּחַ, כָּל שְׂפָן מִי שְׂרוּאָה אֶת
הָאֶרְיָה מִמֶּשׁ.

קָמוּ וּנְשַׁקוּהוּ. אָמַר לְהֵם, שְׂמִי
יִיסָא הַקָּטָן. אָמְרוּ, וְדָאִי שְׂנָה רַבִּי
יִיסָא הַקָּטָן, שְׂמִתְחַבְּקָא (מתחבק)
תְּמִיד מִעַפְר הַבְּשָׂמִים שֶׁל רַבִּי
שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי.

פְּתַח רַבִּי נְהוֹרָאִי וְדַרְשׁ, (שיר ז)
וְחַכְפָּה כְּיִין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי
לְמִישְׁרִים. וְחַכְפָּה - אֵלוּ תְּלַמִּידֵי
חַכְמִים, שְׂהֵם כְּיִין הַטּוֹב. מַה יִּין
הַטּוֹב עוֹמֵד בְּכַאן וְרִיחוֹ הוֹלֵךְ
לְמַרְחוֹק - אַף תְּלַמִּידֵי חַכְמִים
הֵם בְּמָקוֹם אֶחָד, וְתוֹרְתָם הוֹלֵכֶת
לְמַרְחוֹק בְּכָל מָקוֹם.

וְאַף כְּשֵׁהם בְּקַבְרֵי, שְׂפָתוֹתֵיהֶם
רוּחְשׁוֹת תוֹרְתָן. זֶהוּ שְׂכְּתוּב (שם)
דוֹכֵב שְׂפָתֵי יִשְׁנִים. כָּל שְׂפָן
בְּמָקוֹם שְׂעוּמָדִים עֲמוּדֵי עוֹלָם
עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה, שְׂהִרֵי אֶפִּילוּ
מְלָאכֵי הַשָּׂרַת אֵין לְהֵם כַּח לְעֲמוּד
לְפָנֵיהֶם.

שְׁהָרִי פַעַם אַחַת הָיָה דְבָר בְּלוּד.
בָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי לְעִיר.
אָמְרוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מַה
נַעֲשֶׂה? קָם וְעָבַר בְּעִיר, וְרָאָה בְּנֵי
אָדָם מְתִים. אָמַר, כָּל זֶה בְּעִיר,
וְאֲנִי כָּאֵן? ! גּוֹזְרָנִי שְׂיִתְבַטֵּל.

שְׁמַעוֹן בֶּת קוֹל שְׁהִיתָה אוֹמֶרֶת:
צָאוּ מִכָּאֵן, שְׁהָרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאֵי כָּאֵן, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר - וְהוּא מְבַטֵּל. הָיָה שֵׁם רַבִּי
חֲנִינָא. בָּא וְאָמַר לְרַבִּי מְאִיר.
אָמַר לוֹ רַבִּי מְאִיר, מִי יָכוֹל לַעֲמֹד
בְּשִׁבְחוֹ אִם לֹא (גדול) כְּמוֹ מֹשֶׁה?
פָּתַח וְאָמַר, (במדבר יז) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
אֶל אֱהֲרֹן קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן
עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים
(עליה) קִטְרֶת. וְכָתוּב (שם) וַיִּקַּח
אֱהֲרֹן וְגו'. וְכָתוּב (שם) וַהֲנִה הַחֹל
הַנֶּגֶף בָּעָם. וְכָתוּב וַיַּעֲמֵד בֵּין
הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר
הַמֶּגֶפָה. כָּל זֶה צָרִיף לוֹ לְמֹשֶׁה
לְטָרְחָה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי
בְּמֵאמְרוֹ - הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל אֶת הַמֶּגֶפָה.
אָמַר לָהֶם רַבִּי יִיסָא, הוֹאִיל
וַהֲתַעֲוֹרְתִי בַדְּבָרִים הַלְלוּ שֵׁל
רוּחַ, נִתְעַסֵּק בַדְּבָרִים הַלְלוּ
הַעֲלִיּוֹנִים שֵׁל חֲכָמָה, אֲמַרְתִּי,
שְׁהָרִי רוּחַ הִיְתָה כְּשֶׁרָה. אָמַר לוֹ
רַבִּי יוֹדָאֵי, אָף עַל גַּב דְּכִשְׁרֵיהּ הִיְתָה,
כְּשֶׁרָה, לֹא נִפְרָה כְּשֶׁרוּחָה, עַד
שְׁדַבְּקָה בְּאוֹתוֹ הַצְּדִיק.

בָּא וְרָאָה, כְּשֶׁרָה מִכָּל הָאֲמוֹת
רוּחַ. מַה אָמַר לָהּ בְּעוֹז? (רות) אֵל
תִּלְכִי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחֵר גּוֹ', וְכֵה
תִּדְבְּקִין עִם נַעֲרָתִי. מַה הִיא
אֲמָרָה? גַּם אָמַר לִי עִם הַנְּעָרִים
אֲשֶׁר לִי תִדְבְּקִין. כִּיּוֹן שְׁרָאָתָה
חֲמוּתָה כְּךָ, אֲמָרָה לָהּ, לֹא כְּךָ,
טוֹב בְּתִי כִי תִצְאִי עִם נַעֲרוֹתַי
וְלֹא עִם הַנְּעָרִים.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, חֶסֶם וְחִלְלָה
לְצַדִּיקָתָה הִזוּ מִדְּבָרֵי גְּנָאֵי, כְּשֶׁרָה
הִיְתָה. שְׂכַף אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,

דִּהָא זִימְנָא חֲדָא הָוָה דְבָר בְּלוּד, אֲתָא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי לְמַתָּא. אָמְרוּ לִיה לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, מַאי נַעֲבִיד. קָם וְעָבַר בְּמַתָּא,
וְחָמָא בְּנֵי נָשָׂא שְׂכִיבָן. אָמַר, כָּל הָאֵי בְּמַתָּא,
וְאֲנָא הָכָא, גּוֹזְרָנָא דְלִיבְטֵל.

שְׁמַעוֹן בְּרַת קָלָא דִּיהוֹת אֲמָרָה, פּוֹקוּ מֵהָכָא,
דִּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הָכָא,
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר וְהוּא מְבַטֵּל. הָוָה
תַּמָּן ר' חֲנִינָא, אֲתָא וְאָמַר לִיה לְרַבִּי מְאִיר,
אָמַר לִיה רַבִּי מְאִיר, שְׂבַחָא דִּילִיָּה מִן יָכוֹל
לְמִיקָם בֵּיה, מִי לָאו (גדול) כְּמֹשֶׁה.

פָּתַח וְאָמַר, (במדבר יז יא) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן
קַח אֶת הַמַּחְתָּה וְתֵן עָלֶיהָ אֵשׁ מֵעַל
הַמִּזְבֵּחַ וְשִׁים קִטְרֶת. וְכָתִיב, וַיִּקַּח אֱהֲרֹן וְגו'.
וְכָתִיב, וַהֲנִה הַחֹל הַנֶּגֶף בָּעָם. וְכָתִיב, וַיַּעֲמֵד
בֵּין הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר (דף קד ע"ב)
הַמֶּגֶפָה. כּוּלֵי הָאֵי אֲצַטְרִיף לִיה לְמֹשֶׁה
לְמַטְרַח. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּמִימְרֵיהּ,
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גּוֹזֵר, וְהוּא מְבַטֵּל מוֹתָנָא.
אָמַר לוֹן ר' יִיסָא, הוֹאִיל וְאִיתְעָרִית בְּהַנִּי
מִילִין דְּרוּחַ נִתְעַסֵּק בְּהַנִּי מִילִין עֵילְאִין
דְּחֲכָמָתָא. אֲמִינָא, דִּהָא רוּחַ כְּשִׁירָה הִיְתָה.
אָמַר לִיה רַבִּי יוֹדָאֵי, אָף עַל גַּב דְּכִשְׁרֵיהּ הִיְתָה,
לֹא נִפְרָה כְּשֶׁרוּחָה, עַד דְּדַבְּקָה בְּאוֹתוֹ צְדִיק.

בּוּא וְרָאָה, כְּשִׁירָה מִכָּל אוֹמוֹת רוּחַ. מַה אָמַר
לָהּ בּוּעוֹז. אֵל תִּלְכִי לְלֶקֶט בְּשָׂדֵה אַחֵר
וְגו', וְכֵה תִדְבְּקִין עִם נַעֲרָתִי. מַה אֲמָרָה הִיא.
גַּם אָמַר לִי עִם הַנְּעָרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבְּקִין. כִּיּוֹן
שְׁרָאָתָה חֲמוּתָה כְּךָ, אֲמָרָה לָהּ, לָאוּ הִכִּי. טוֹב
בְּתִי כִי תִצְאִי עִם נַעֲרוֹתַי וְלֹא עִם הַנְּעָרִים.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, חֶסֶם וְשָׁלוֹם לְצַדִּיקָתָה זוּ מִדְּבָרֵי
גְּנָאֵי, כְּשִׁירָה הִיְתָה. דִּהִכִּי אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, כְּתִיב, וַיֹּאמֶר לָהּ בּוּעוֹז הֲלֹא שְׂמַעְתָּ

כתוב ויאמר לה בעז הלוא שמעת
בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר.
מה כתוב למעלה? (שם) אֲלֶכָה נָא
השדה ואלקטה בשבילים. מלמד
שנצנצה בה רוח הקדש. אֲלֶכָה
נָא השדה, מי השדה? דקדקה
באמונה רבה. ומה הוא? הוא
השדה אשר ברכו ה'. והוא שדה
של התפוחים הקדושים.

מה כתוב? ויקר מקרה. ובבלעם
כתוב, (במדבר כג) ויקר אלהים אל
בלעם. ויקר, בלשון קרי וטמאה.
וכאן שנה ואמר ויקר מקרה, כאן
בלשון כבוד, כמו שנאמר (תהלים
11) מה יקר חסדך אלהים.

ומה יקר נפגע בה? חלקת השדה
וגו', החלק של השדה הזה של
הצדיקים, ושם הלכה, ונכנסה
לחלק אחד, ולמדה דרכיו,
והפירה בו מאותם הקוצרים. ומי
הם? תלמידי חכמים, שנקראים
קוצרי השדה.

בינתיים, והנה בעז בא. הצדיק
בא, בא טעון ברכות, וכמה
קדשות. ויאמר לקוצרים, מי
הקוצרים? למעלה הם בית הדין,
הסנהדרין הגדולה של שם. ה'
עמכם, פעת נתן להם ברכות
וקדושים, והם אומרים: ברכך ה',
נותנים לו תקף לשאב ממקור
החיים, מתוך העולם הבא.

למי הנערה הזאת? תשוקתו
לשאל עליה, שאהבתו בה. וכך
אמר המנורה הקדושה רבי
שמעון, המגלה הזו רמז לתורה
שבכתב ותורה שבעל פה ולעולם
הבא. שהרי התעוררה לצדיקים
סוד התורה שבכתב, להתחבר
עם תורה שבעל פה. ומשום כך
תקנו רבנן את המגלה הזו
בשבועות, בזמן מתן תורה.

הרא שמעת בתי אל תלכי ללקט
בשדה אחר (רות א). אלו הם
המרכבות הקדושות שפחר לו

בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר. מאי כתיב
לעיל. אֲלֶכָה נָא השדה ואלקטה בשבילים.
מלמד שנצנצה בה רוח הקודש. אֲלֶכָה נָא
השדה, מאן שדה. דקדקה במהימנותא סגינא.
ומאן ניהו. הוא (בראשית כז) שדה אשר ברכו
ה'. והוא שדה של תפוחים קדישין.

מאי כתיב, ויקר מקרה. ובבלעם כתיב, (במדבר
כג ד) ויקר אלהים אל בלעם. ויקר, בלשון
קרי וטומאה. והכא שינה ואמר ויקר מקרה,
הכא בלשון כבוד. כמה דאת אמר, (תהלים לו ח)
מה יקר חסדך אלהים.

ומה יקר נפגע בה. חלקת השדה וגו', חולקא
דהאי שדה דצדיקייא, ותמן אזלת,
ואעלת בחולקא חדא, ואוליפת אורחיה,
וידעת ביה מאינון קוצרים. ומאן ניהו.
תלמידי חכמים, מחצדי חקלא איקרוין.

אדהכי והנה בעז בא. הצדיק בא, אתא טעין
ברכאן, וכמה קדושים. ויאמר
לקוצרים. מאי קוצרים. לעילא אינון בי דינא,
סנהדרי גדולה דתמן. ה' עמכם, השתא יהיב
להו ברכאן וקדושים. ואינון אמריין יברכך
ה', יתבין ליה תוקפא לשאבא ממקורא דחיי,
מגו עלמא דאתי.

למי הנערה הזאת. תיאובתיה לשאלה עלה,
דרחימו דיליה בה. והכי אמר בוצינא
קדישא רבי שמעון, מגילה דא, רמז לתורה
שבכתב ותורה שבעל פה ולעלמא דאתי. דהא
אתערת לצדיקייא, רזא דתורה שבכתב,
לאתחברא בתורה שבעל פה. ובגין כך תקינו
רבנן למגילה זו בשבועות, בזמן מתן תורה.
הרא שמעת בתי אל תלכי ללקט בשדה אחר.
אלין אינון רתיכין קדישין, דבריר ליה
יעקב קדישא, עדרין קדישין, דלא מתערבין

בְּאַחֲרָנֵינוּ. כִּמָּה דְאֵת אָמֵר, (בראשית ל מ) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל צֹאן לֶבֶן. וְעַל דָּא, לֹא תִלְכִי לְלִקֹּט בְּשָׂדֵה אַחֵר, לֹא תִתְרַעֲוִי בְּמַלְכוֹ אוֹחֲרֵי וּבְרֵיתִיכִין אוֹחֲרָנֵינוּ. וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה, מִן אֵילִין כְּתָרִין דִּילָךְ, לֹא תִזְוִי לְעֵלְמִין. וּמִזֶּה לֹא תִזְוִי מִבְּעֵלְיָךְ. וּמִגֵּיָה לֹא תִזְוִי מִגֵּיָה לְעֵלְמִין.

יַעֲקֹב הַקְּדוֹשׁ, הַעֲדָרִים הַקְּדוֹשִׁים, שְׂאִין מִתְעַרְבִים עִם אַחֲרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמֵר (בראשית ל) וַיֵּשֶׁת לוֹ עֲדָרִים לְבָדוֹ וְלֹא שָׁתָם עַל צֹאן לֶבֶן. וְעַל זֶה, לֹא תִלְכִי לְלִקֹּט בְּשָׂדֵה אַחֵר, לֹא תִתְרַעֲוִי בְּמַלְכוֹת אַחֲרָת וּבְמַרְכָּבוֹת אַחֲרוֹת. וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה, מִהַכְּתָרִים הַלְלוֹ שְׁלָךְ, אֵל תִּזְוִי לְעוֹלָמִים. וּמִזֶּה לֹא תִזְוִי מִבְּעֵלְיָךְ. וּמִמֵּנוּ לֹא תִזְוִי מִמֵּנוּ לְעוֹלָמִים.

זְכוּה תְּדַבְּקִין עִם נַעֲרוֹתֵי, סְגִיאִין שְׁמָהֵן אֵינוֹן לָהּ, וְיַחַד מְנַהֵן כ"ה. כִּמָּה דְאֵת אָמֵר, (תהלים קמה ו) וַיַּחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּ כָּה. זְכוּה תְּדַבְּקִין, עִם אֵילִין רֵיתִיכִין עוֹלָמִיתָאן דְּאֵתְבְּרִיאָו (דְּאֵתְבְּרִירָו לָךְ) לְאֵתְדַבְּקָא בְּהוּ.

זְכוּה תְּדַבְּקִין עִם נַעֲרֹתֵי (רות ב). רַבִּים הֵם שְׁמוֹתֶיהָ, וְאֶחָד מֵהֶם "כָּה", כְּמוֹ שְׁנֹאֲמֵר (תהלים קמה) וַיַּחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּ כָּה. זְכוּה תְּדַבְּקִין, עִם אֵלוֹ הַמַּרְכָּבוֹת, הַעֲלָמוֹת שְׁנִבְרָאוּ (שִׁבְחֵהֲרֹו לָךְ) לְהַדְּבִק בְּהֵן. מִיָּד, וַיִּמְד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיֵּשֶׁת עֲלֶיהָ. נִטְלָה קוֹ מִזֶּה הָאֶחָד, וְעָשָׂה מְדִידָה, וַיִּמְד שֵׁשׁ צְדָדִים שְׂרָאוּיִים לָהּ לְהֵאָחֲזוּ בִּיחֻד שְׁלָהֶם, וְנָתַן לָהּ אוֹצְרוֹת וּמִתְּנֹת, שְׁהָרֵי בְּלִי אֵלוֹ לֹא יִכּוֹלָה לְהַפְּנִס לְעוֹלָם הַבָּא.

מִיָּד, וַיִּמְד שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים וַיֵּשֶׁת עֲלֶיהָ. נִטְלָה חֵד קוֹ הַמִּדָּה, וְעָבִיד מִשְׁחָתָא, וַיִּמְדֵּד שִׁית סֹטְרִין, דְּאֵיתְחֲזוֹן לָהּ לְאֵתְאֶחָדָא בִּיחֻדָּא דִּילָהּ, וַיִּהֲב לָהּ נְבֻזְבָּזָן וּמִתְּנָן. דְּהָא בְּלֹא אֵילִין, לֹא יִכִּילַת לְאַעְלָא לְגַבֵּי עֵלְמָא דְאֵתֵי.

זֶהוּ שְׁכַתוֹב (רות א) שֵׁשׁ הַשְּׁעָרִים נָתַן לִי כִי אָמַר אֵל תְּבוֹאֵי רִיקָם אֶל חֲמוֹתְךָ. שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים - אֵלוֹ שֵׁשׁ צְדָדִים עֲלִיוֹנִים שְׁהַעוֹלָם הַבָּא עוֹמֵד עֲלֵיהֶם. עוֹלָם הַבָּא שְׁעוֹרִים, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמֵר (תהלים כד) שָׂאוּ שְׁעָרִים רֹאשֵׁיכֶם. וַיֵּשֶׁת עֲלֶיהָ, שָׁם עֲלֶיהָ לְהַנְהִיגָה וּלְבָרְךָ אוֹתָהּ. וְעַל זֶה הִיא כְּלוּלָה מִכָּל שְׁשַׁת הַצְּדָדִים (וּמִשּׁוֹם כָּךְ פֶּאֶשֶׁר רָאָה אוֹתָהּ הָעוֹלָם הַבָּא, בְּכָל אֵלוֹ שְׁשַׁת הַצְּדָדִים אֶמְרָה הִיא).

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, שֵׁשׁ הַשְּׁעוֹרִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי כִי אָמַר אֵל תְּבוֹאֵי רִיקָם אֶל חֲמוֹתְךָ. שֵׁשׁ שְׁעוֹרִים, אֵילִין שִׁית סֹטְרִין עֲלֵאִין דְּקִיִּימָא עֲלֵיִיהוּ עֵלְמָא דְאֵתֵי, שְׁעוֹרִים, כִּמָּה דְאֵת אָמֵר, (שם כד ז) שָׂאוּ שְׁעָרִים רֹאשֵׁיכֶם. וַיֵּשֶׁת עֲלֶיהָ, שְׁוִי עֲלֶיהָ לְאַנְהָגָא לָהּ, וּלְבָרְכָא לָהּ. וְעַל דָּא, הִיא כְּלוּלָה מִכָּל שִׁית סֹטְרִין (ובנין כד כד חמת לה עלמא דאתי, ככל אינון שית סיטרין אמרת איהו).

זֶהוּ מִפִּירְךָ בְּרוּךְ (רות ב). (מי ברוך? זֶה שְׁלֹמֹה, הַמֶּלֶךְ שְׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְעַל זֶה, (מלכים א-ב) וַיִּמְלֹךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ). בְּשֵׁם הַזֶּה תִּהְיֶה מְבֹרָכַת מִכָּל שְׁשַׁת הַצְּדָדִים הַלְלוּ. וְאִזּוּ הִיא, הָעוֹלָם הַבָּא, וְנִתְּנָת לָהּ תּוֹסַפַּת בְּרָכוֹת עַל אוֹתָן שֵׁשׁ לָהּ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (רות ב) וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֵת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. זֹאת תּוֹסַפַּת קְדוּשִׁים וּבְרָכוֹת.

זֶהוּ מִפִּירְךָ בְּרוּךְ, (מאן ברוך. דָּא שְׁלֹמֹה. מֶלֶךְ שְׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְעַל דָּא, (מ"א ב מה) וַיִּמְלֹךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ). בְּשֵׁמָא דָּא, תְּהֵא מִתְּבָרְכָא מִכָּל אֵילִין שִׁית סֹטְרִין. כְּדִין אִיהִי עֵלְמָא דְאֵתֵי, יְהִבַת לָהּ תּוֹסַפַּת בְּרָכָאן, עַל אֵינוֹן דְּאֵית לָהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֵת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. דָּא תּוֹסַפַּת קְדוּשָׁן וּבְרָכָאן.

נִתְּנָת לָהּ תּוֹסַפַּת בְּרָכוֹת עַל אוֹתָן שֵׁשׁ לָהּ. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (רות ב) וַתּוֹצֵא וַתִּתֵּן לָהּ אֵת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׁבָּעָה. זֹאת תּוֹסַפַּת קְדוּשִׁים וּבְרָכוֹת.

גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין (ס). שהרי תשוקתה להדבק תמיד עם הנערים, אלו הפרובים הקדושים, שכל תשוקתה בהם. הדבר הזה הוא בסוד קדוש.

ואם תאמר, דבר כוזב אמרת, והרי הוא אמר וכה תדבקין עם נערת, ולא אמר עם הנערים? אלא השם שנקרא פה, אינו אלא פשמתקנת (בשמתקנת) על שני הפרובים, לקבל ברכות בסוד של עשרים וחמש אותיות היחוד, שהן (דברים ו) שמע ישראל ה' אלהינו ה' וחמש אותיות היחוד בתקון של הפרובים, שפיון שנתקנה בהן, אז נקראת פ"ה, ואז אמר וכ"ה תדבקין. ועם כל זה - עם נערת, שהכל הצטרף, שלא להשאירן זכרים ונקבות.

וגם לא תעבורי מזה. רבי ייבא סבא אמר פה, מלמד שהראה לה פרובים. ויש בספרו של אדם, שאף על גב שנתחבר בית המקדש, שלא תזוז מפרוב אחד לעולמים. כמו זה, זהו שפתוב (רות) וגם לא תעבורי מזה, לא תזווי מאחד מהם לעולמים.

ועל זה היא אמרה עם הנערים, אותם שני הפרובים, תדבקין ודאי. וכן עם אותם המרפכות הנקבות, כמו שנאמר (ס) עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. הפסוק הזה בא להדרש. אבל עיניך, הם עיני ה' משוטטות בכל הארץ. בשדה אשר יקצרון, שהואיל שמשוטטים בכל העולם, והלכת אחריהן לדעת.

הלא צוית את הנערים לבלתי נגעך, שהרי הפרובים לא שוככים לעולמים, כדי לינק ממנה, כמו שנאמר (ישעיה סו יא) למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה.

גם כי אמר אלי עם הנערים אשר לי תדבקין. דהא תיאובתא דילה לאתדבקא תמיד עם הנערים, אלין פרובין קדישין, דכל תיאובתא דילה בהו. מלה דא ברזא קדישא איהו.

ואי תימא, מלה פדיבא אמרת, והא איהו אמר וכה תדבקין עם נערותי, ולא אמר עם הנערים. אלא שמא דאיגרי כה, לא איהו אלא פד אקריבת (אתקנת) על תרין פרובים, לקבלא ברכאן ברזא דכ"ה אתוון דיחודא, דאינון (דברים ו ד) שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. הא חמש ועשרים אתוון דיחודא, בתקוונא דפרובים, דכיון דאתקנת בהו, כדין אתקרי פ"ה, וכדין אמר וכ"ה תדבקין. ועם כל דא, עם נערותי. דכולא אצטרף, דלא לשבקא לון דוכרין ונוקבין.

וגם לא תעבורי מזה. רב ייבא סבא אמר הכי. מלמד שהראה לה פרובים. ואית בספרא דאדם, דאף על גב דאתחבר בי מקדשא, דלא תזוז מחד פרוב לעלמין. פגוונא דא, הדא הוא דכתיב, וגם לא תעבורי מזה, לא תזווי מחד מנהון לעלמין.

ועל דא איהי אמרת עם הנערים, אינון תרין פרובים, תדבקין ודאי. וכן באינון רתיכין נוקבי. כמה דאת אמר, עיניך בשדה אשר יקצרון והלכת אחריהן. האי קרא לדרשא הוא דאתא. אבל עיניך, הם (זכריה ד י) עיני ה' משוטטות בכל הארץ. בשדה אשר יקצרון, דהואיל דמשטטי בכל עלמא, והלכת אחריהן למנדע.

הלא צוית את הנערים לבלתי נגעך, דהא פרובים לא משתככי לעלמין, בגין לינקא מינה. כמה דאת אמר, (ישעיה סו יא) למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה. ובההוא זימנא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר התפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב 'ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ', להעלות לרוזם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונני ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב 'והיה אור הלכנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים'. וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויורתם בן אציהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פרצונו וברצונו יראונו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה האמת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה בימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלוקים יהי אור", ויורח עלינו אור ה', פיום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפש התפלה מתוה לשוננו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שאמיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עלאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולירענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיה ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טו) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמור לציון עמי אתה. ובפרפת משה רביא מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל בפשונו בישועתך פאמות פאמור לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשך על מכוננו. והראנו בבנינו ושמהנו פתקונו. והשב שכינתך לתוכו. והשב פהנים לעבודתם ולוויים לדוכנם לשירם ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון.

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועיי"ע פלא יועץ).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שוה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבתי מרומים ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי לימודו קעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה. אי קז למעלתו ואין קז לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות לימודו. וכן לחמוי וחמותו ע"ה (עיון שב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים. בבחינת מכבודו במוחו וכו', (עיון פלא יועץ ערה כפודי אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלָם
וּלְעֵלְמֵי עֵלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוֹדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קוֹדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָהּ וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרָא אֱהָלוּ לַחֲזוֹת בְּנוּעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקִץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלִיוֹ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקָר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטָר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייוכו וביומיוכו ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכוון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיה הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמתה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד וינגו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר

קול הזהר

שיעורים בזוהר הימני

0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות